

ZÁKON SETBY A ŽNĚ

CECIL duCILLE

(Srpen 1975)

Věřte tomu nebo ne, když něco děláte, tak zaséváte, a za nějakou dobu budete sklízet. Je to zákon, kterým se musíme zabývat a uvážlivě s ním pracovat. Jinými slovy, děláme to všichni: děláme dobré věci a děláme špatné... a sklízíme a někdy si říkáme proč? Je to proto, že jsme něco udělali a musíme sklízet. Tento zákon funguje stejně na přirozené jako na duchovní úrovni. Jak jistě víte, všechny zákony mají přirozený základ, potom se naplní v duchu, a nakonec se projeví v plnosti.

Vezměme si za základ Genesis 8,22, abychom věděli, odkud tento princip pochází nebo odkud to vzal apoštol Pavel.

„Nýbrž dokavadž země trvati bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.“

Chvála buď Bohu, toto je základ. Bůh stvořil pravidlo, vytvořil zákon ve chvíli, kdy povolal Slunce, aby vyšlo, a od toho dne to tak funguje.

Podívejme se blíže na zákon, který čteme v epištole Galatským 6,7:

„Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, toť bude i žíti.“

V první kapitole Genesis i dál Bůh říká, že každé semeno má plodit podle svého druhu. Nemůžete nikdy zasívat ve spravedlnosti a sklidit zlé. A není možno zasívat zlo a sklidit spravedlnost. Nelze zasít hrášek a sklidit kukuřici. Je to tak prosté, že není třeba dalšího vysvětlení.

Převédeme si to na náš vlastní život, třeba jak funguje zákon víry. Investujete-li ve víře, musíte sklidit v souladu s vaší investicí. Investujete-li v pochybnostech, musíte sklidit podle vaší investice.

Vezměme si biblický základ ze Žalmu 126,5–6:

„Ti, kteříž se slzami rozsivali, s prozpěvováním žítí budou. Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plésáním snášeti bude snopy své.“

Nemůžete
nikdy zasívat ve
spravedlnosti
a sklídit zlé.

To nám říká, že budeme sklízet podle toho, s jakým úsilím jsme zasévali. Zasejete, sklídíte. Sejete s velkým úsilím, vkládáte do toho spoustu času a něco budete sklízet.

Proč pokládám tento biblický základ? Chci na něm stavět. A protože na něm chci stavět, chci, abyste věděli, že není náhodou, že čtete tyto řádky. I to je rozsívání, ze kterého budete sklízet.

Dále si najdete Ozeáše 10,12:

„Rozsívajte sobě k spravedlnosti, žněte k milosrdenství, ořte sobě ouhor, poněvadž čas jest k hledání Hospodina, až by přišel a dštil vám spravedlností.“

Ozeáš 8,7: *„Poněvadž větru rozsívají, takéť vichřici žítí budou; ani stébla žádného míti nebudou; úroda nevydá mouky, a by pak i vydala, cizozemci to sehlí.“*

Tady to je, zaseli jste vítr, sklízíte vichřici. Řekněme, že vítr poukazuje na duchovní zasévání. Hebrejščina používá pro vítr a ducha stejné slovo. Když zaséváte divokou setbu, zlý vítr, zlého ducha, sklídíte zlý vítr, protože vichřice není nic nádherného. Rve, trhá na kusy. Je to jako s tornádem. O tom k vám Bůh mluví.

Dále si najdete Lukáše 8,5–8:

„Vyšel rozsevač, aby rozsíval símě své. A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošlapáno jest, a ptáci nebeští szobali je. A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, nebo nemělo vláhy. Jiné pak padlo mezi trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je. A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stý. To pověděv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš.“

Ježíš tu nekáže o semeni, mluví o lidech. Mluví o lidských srdcích. Když do Boha investujete s čistým srdcem, budete mít 100% zisk, protože Bůh říká, že to je dobrá půda. Když ale investujete do Boha se zatvrdělým srdcem, výsledek bude stejný, jako byste naházeli semínka na chodník. Rozumíte mi? Pak investujete s dalším typem srdce, které je velmi zaneprázdněné:

„Mám tolik práce. Miluji Pána, přijal jsem Ježíše za svého Spasitele, ale mám neodkladnou práci.“

Když investujete do Boha stylem, kdy Mu nevěnujete moc pozornosti, Bůh to nazývá trnitou půdou, kde roste bodláčí a zadusí Slovo, a to nepřinese ovoce. Všemocný Bůh říká, že srdce zarostlé trním je špatná investice, protože neinvestujete do Boha z celého svého srdce. Rozumíte mi? Řekl, že takové zasívání přinese sklizeň listí (ne ovoce). Nejvíc mě rmoutí typ srdce, kdy přiletí ptáci a sklizeň vyzobou.

Když investujete do Boha stylem, kdy Mu nevěnujete moc pozornosti, Bůh to nazývá trnitou půdou.

Nyní si nalistujte Matouše 13,18–23, Ježíš tam podobenství vykládá:

„Vy tedy slyšte podobenství rozsevače. Každý, kdož slyší slovo království a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest. Ale v skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s radostí přijímá. Než nemá v sobě kořene, ale jest časný, a když přichází soužení nebo protivensství pro slovo, hned se horší.“

Víte, někteří se pohorší, když někdo řekne: „Ten duCille, to je nějaký podvodník nebo falešný prorok,“ a tak podobně. Je mi to jedno. A vám by to také mělo být jedno, když víte, že nejsem falešný prorok. Amen. Přináším-li vám slovo od falešného ducha (to je význam falešného proroka – falešný duch) a vy to slovo s radostí přijímáte, jste rovněž falešného ducha. Neradi to slyšíte. Amen.

Bůh shromažďuje lidi stejného Ducha. Lidé stejného druhu se sejdou, protože jedí stejné jídlo. Proto spolu lidé mají obecenství. Chvála Pánu, nemusíme se strachovat, pokud víme, že jsme pravého ducha a máme obecenství s někým jiným, o němž někdo řekne, že je falešného ducha. Nemusíme se tím trápit, protože v sobě nemáme žádný tlak, nemáme problém. Ale když se začnete strachovat, zní to, jako byste si nebyli jisti tím, co děláte. Halelujah! No, děti se někdy strachují podobným způsobem.

Čtěme dále: „*Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá učiněno bez užitku.*“

Vidíte, Ježíš říká přirozené podobenství a pak nám dává duchovní význam. Něco z toho má vzejít.

„*V dobrou pak zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce nese a vydává, některé zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak třidcátý.*“

Spokojíte se
s třicetinásobným
užitkem,
ačkoli jste dobrá
půda?

Víte, jaké je tu veliké zjevení? Všechna ta semínka byla dobrá. Byla zaseta do dobré půdy, a přesto některá přinesla stý, jiná šedesátý a jiná třicátý užitek. Amen. Jaký druh člověka jste vy? Jste dobrá země stonásobná? Nebo šedesátinásobná? Nebo se spokojíte s třicetinásobným užitkem, ačkoli jste dobrá půda? Chápete, co myslím? Tohle záleží na půdě, a ne na semeni. Amen. Rozumíte tomu? Zasévání a sklizení...

Teď si najděte Přísloví 16,28:

„*Muž převrácený rozsívá sváry, a klevetník rozlučuje přátely.*“

Klevetníku, co rozsíváš? Rozdělení. Jsi-li převrácený, jinými slovy, není-li tvé srdce v pořádku s Bohem, budeš bez přestání rozsívat svár mezi bratřími. Uvidíte-li někoho rozsívat svár mezi lidmi, znamená to, že to nemá s Bohem srovnané. Klevetník bude rozsívat svár a zničení mezi Boží lid.

Někdo za vámi přijde a začne vám šuškat do ucha: „Poslyš, řeknu ti tajemství, ale prosím, neříkej o tom Ronovi. Víš co? Stalo se mu to a to..., ale neříkej mu, že jsem ti to řekl.“ Víte, to je ten svár. Proč bych ti to měl říkat, když nechci, abys mu řekl, že jsem ti o tom pověděl? To znamená, že bych to řekl za jeho zády, ale nechtěl bych mu to říct do očí a používám tě jako popelnici. Přesně tak. Je to smetlí. Vylévám na tebe všechn ten jed. Když to není dost dobré na to, aby se o tom mluvilo, nestojí to ani za slyšení. Amen.

Odpovězte následovně: „Ne, ne, takhle ne, jestli mi něco chceš říct, nezavazuj mě mlčením, nech to na mém uvážení.“ Víte proč? Protože

jedině tehdy, když to tomu člověku řeknete, budete vůči němu svobodní. Věděli jste to?

Řekněme, že jste slyšeli, že jsem ve městě něco ukradl v supermarketu a oni mě chytili. No dobře, nevěříte tomu. Amen. Nevěříte tomu, ale slyšeli jste to a utrpěli jste zranění. Pokaždé když vstanu a začnu kázat, vyskočí vám v hlavě otázka: To by mě zajímalo, jak to bylo? Slyšíte mě mluvit a zdá se vám to možné. Přijde pochybnost. Nevěříte tomu, ale ta pochybnost tam je. Zbavíte se jí jediným způsobem – zeptáte se: „Poslyš, Cecile, jak to bylo v tom supermarketu, co se tam doopravdy stalo?“

Když to, co říkáte, vašeho bratra či sestru nepovzbudí, proč jste to řekli?

To vás vysvobodí, protože ten, kdo to na vás naložil, vám zajisté ublížil. Neudělal vám nic dobrého. Když to, co říkáte, vašeho bratra či sestru nepovzbudí, proč jste to řekli? Není-li to něco, co uzdraví ránu, co někoho vysvobodí, není třeba to říkat. Není to ani třeba slyšet. Je to způsob, jak se udržet čistým v Pánu.

Nemohu zapomenout na Matouše 5,23–24:

„Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě, nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smiř se s bratrem svým, a potom přijď, obětuj dar svůj.“

Když se jdete modlit k Bohu a vzpomenete si, že někdo proti vám něco má – vy proti němu nic nemáte – znamená to: nemodli se, zvedni se, vyhledej toho člověka, udobři se s ním, pak se vrať a modli se k Bohu. Toto jsou základní zákony a pravidla, které vás udrží v čistotě. Je to, jako bych vám vysvětloval, jak používat vodu a mýdlo. Rozumíte?

V Matouši 18,15 je psáno:

„Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého.“

Když se proti tobě tvůj bratr proviní, ublíží ti, způsobí ti křivdu, Ježíš ti říká: „Nechod' za Marcelkou a neříkej jí to, jdi za tím člověkem a mluv s ním. Řekni to jemu.“ A když řekne: „Jejda, to jsem nechtěl. Opravdu jsem neměl v úmyslu ti ublížit,“ tím je to vyřízeno. Amen. Pochopte, to je celé. Odpustíte, zapomenete na to a je vám dobře. Ale

když řekne: „Byl jsem v právu a udělal jsem to a udělal bych to znovu,“ tak to ho pak nemůžete nechat být. Vezmete jiného svědka, zavoláte si ho a řeknete mu:

Když Bible říká,
jednejte s ním
jako s hříšníkem
a bezbožným,
znamená to, že
se za něj musíte
dál modlit.

„Máme tady svědka, tak uvidíme, jestli se nám podaří tě přesvědčit, že nemáš pravdu, abys činil pokání.“

A on řekne: „Ne, ne, nechci se s vámi o tom bavit.“

Pak je psáno, že ho máte vzít před církev a říct to církvi, a pokud poslechne církev, zapomenout na to. A je psáno, že když neposlechne církev, abyste ho považovali za hříšníka a bezbožníka.

Víte, co jsem viděl? Viděl jsem, jak to lidé dělají. Zavoláte si svědka: „Poslyš...“ Pěkně ho seznámíte se situací, vysvětlíte mu, co vám ten člověk udělal. Dovedete svědka za tím člověkem, už jste ho dopředu odsoudili, a řeknete mu: „Tak, Rone, přivedl jsem si svědka, kterému jsem řekl, co jsi udělal...“

Za těchto okolností nemůžete očekávat, že by činil pokání. Spíše bych řekl, že ho přímo nutíte, aby řekl, že toho nelituje. Takže to byl špatný přístup. Pak když jste ho nakonec vzali před církev, považujete ho za hříšníka a bezbožníka. Když ho pak potkáte, potřesete si rukou s tímhle, podáte ruku tamtomu a jdete pryč – jeho vynecháte. Takhle se máme chovat k hříšníkům? Nikoli!

Když Bible říká, jednejte s ním jako s hříšníkem a bezbožným, znamená to, že se za něj musíte dál modlit, za jeho duši, aby ho ten hřích nezahubil. Můžete k němu být velmi milí a přátelští, protože je teď vně. Odmítl církev. Rozumíte? Amen.

Vidíme, že jsou pro nás vloženy do Božího slova tyto drobné body, tyto základní pravdy, protože je potřebujeme znát, abychom věděli, jak se chovat, jak chodit a jak se zachovat v čistotě. Když se nezachováš čistý, přijdeš o zjevení z Boha.

Mám vám to dokázat? Najděte si Jana 7,17:

„Bude-li kdo chtíti vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“

Aha. Takže když nečiníte Boží vůli, zaneše vám to mozek. Váš duchovní mozek má brouky a vy neznáte Boží pravdu. Někdo za vámi přijde a říká vám Boží pravdu a vy to nerozpoznáváte. Říkám si proč, jak může být někdo tak tupý? V jiných věcech je ten člověk tak bystrý, ale když přijde na Boží pravdy, najednou je úplně tupý. Proč? Proč? Proč?

Nečiní vůli Otce. Když přestanete činit Boží vůli, úplně se zaseknete, zareznete, co se Boží pravdy týká. Musejí začít činit Boží vůli, a pak začnou přijímat pravdu. Ptáte se: „Kde mám začít?“

Vraťte se na Golgatu. Začněte přímo pod křížem a začněte s Bohem úplně od začátku. Udělejte všechno, co víte, že po vás Bůh žádá – potom vaše vnitřnosti začnou být citlivé. Myslím tím, že vaše duše získá citlivost, a jakmile uvnitř získáte citlivost, začnete Boha slyšet. To je ta nejdůležitější část vašeho života. To nejpodstatnější ve vašem životě není číst každý den Bibli. Věděli jste to? Není to čtení Bible každý den, je to slyšení Boha. Protože můžete číst Bibli a můžete na základě Bible vymyslet nejšílenější věci, protože vaše mysl není naladěná na Boha, a tak posbírání všechno, čím vám ďábel z Bible slouží. Viděli jste někdy, jak Bibli používají čarodějové? Možná jste nikdy v životě neviděli čaroděje, ale oni Bibli používají. Amen.

Tuhle jsem se musel smát, jak někteří, které znám, vzali stránky z Bible – považují Bibli za tak svatou, že z ní vytrhají stránky a udělají z nich odvar a pak to pijí jako lék, protože si myslí, že pijí slovo Boží. Dokážete si vůbec představit tak hloupého člověka? Ale tak to je. Takový druh úcty přisuzují v určitých církvích oltáři. Oltář vpředu je jejich Bohem. Když k němu přistupují, pokleknou před oltářem, modlí se a myslí si, že Bůh je v tom oltáři. Někteří lidé uctívají Boha s takovou pověřivostí. Podívejte se na knihu, kterou držíte. Ta kniha je naprosto mrtvá, pokud vám Boží duch verše v ní neobživí.

Prísloví 22,8: „Kdo rozsívá nepravost, žítí bude trápení; prut zajisté prchlivosti jeho přestane.“

Zasévej nepravost, sklidiš trápení. Vidíte, takový je zákon. Něco vám prozradím. Když budete vědecky přemýšlet, můžete se zavrtat hluboko do Božího slova a zjistit, co se stane v budoucnu lidem, kteří dělají určité věci. A když půjdete po té lince, můžete vědecky prorokovat

a spočítat, že když tenhle chlapík teď dělá to a to, za pár let se mu stane toto, protože Bible říká, že když budeš zasévat nepravost, sklidiš někde po cestě trápení.

Najděte si Galatským 6,8:

„A kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Ducha žíti bude život věčný.“

Dobrá, myslím, že tuto myšlenku nemusíme už dál rozebírat, protože je nám všem jasné, s čím jednáme.

Podívejme se na zákon setby a žně do Starého zákona, jestli tam vykopeme nějakou pravdu. Víte, kam míříme? Hledáme Svátek stánků. Najděme si ho v Exodu.

Exodus 23,14–19: *„Třikrát slaviti mi budeš svátek na každý rok. Slavnosti přesnic ostríhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby přesné, jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi z Egypta. Aníž se ukážete přede mnou prázdní. A držeti budeš slavnost žně, když mi obětovati budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost také sklizení držeti budeš při vyjití roku, když sklidiš práce své z pole. Třikrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví mužského před tváří Panovníka Hospodina. Nebudeš obětovati krve z oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane tuk slavnosti mé do jitra. Prvotiny prvních úrod země své přinášeti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléku mateře jeho.“*

Víme, že Židé slaví během roku tři hlavní svátky. První je Pascha. Tu jste dodrželi a ještě ji budete slavit, protože existuje ještě třetí rozměr, vyšší dimenze, kdy budete Paschu slavit znovu. Oslavíte ji znovu na konci času, až bude duše úplně Bohu odevzdána jako oběť. Už ne Ježíš a Jeho jediná oběť, ale vy se stanete obětí. Nechceme se teď ponořit do těchto základních myšlenek, zůstaňme na úrovni, kde jsme. Jen to připomínám, abychom rozuměli, o čem tu mluvíme. Nechceme se do toho zahloubat, protože by nás to zavedlo k jinému tématu. Zůstaneme tam, kde jsme, ale musíme mít na paměti, že to slovo je daleko hlubší. Pascha byla, když Ježíše Krista ukřižovali.

Pak je svátek Letnic. Letnice jste oslavili, pokud jste naplněni Duchem svatým. Oslavili jste svátek Letnic, když jste byli naplněni Duchem. A ještě jej oslavíte, až budete jako Duch svatý. Včera večer

jsme slyšeli překrásné slovo o Eleazarovi, který je obrazem Božího ducha přinášejícího život světu. Dnes večer tu sedíte a podle Božího plánu jed-

Bůh začíná
dopouštět těm,
kteří dozrávají,
aby pomohli
dozrát i ostatním.
Všechnu
zkušenost, co
máme
v evangeliu,
předáváme
zdarma ostatním.

noho dne budete procházet světem, stejně jako duch Boží prochází světem a slouží lidem. Nezdá se vám to? Řekl, že budete králové a kněží. Amen. – Není to skvělé?

Některé ženy se radují z toho, když slyší, že v té společnosti nebudou žádné ženy ani muži – budete jako andělé. Budete jednou nesexuální společností, která bude vyučovat a kázat těm, kteří ještě budou v současném řádu, v jakém jsme dnes my. Chvála Bohu.

A pak posledním svátkem v roce je Svátek stánků a v něm jde o to, že se Bohu předkládají prvotiny. Když se zmíní prvotiny, začneme přemýšlet o různých aspektech prvotin, kdy v židovském chápání toto první ovoce, které dozrávalo dříve, než přišla hlavní sklizeň, bylo velmi vysoce ceněno. Bylo lahodné a nejlepší z nejlepších. Znáte to, začíná sezóna a první ovoce je nejdražší a nejžádanější. Je to počátek sklizně, prvotiny sklizeň aktivují.

Věděli jste, že když máte zelené banány (mluvím o banánech, protože jsem na ně zvyklý) a přidáte k nim zralou nebo spíš právě dozrávající limetku... Neberte zralou, protože ta už uvolnila všechny hormony, vezměte tu dozrávající a strčte ji mezi zelené banány – za den za dva vám dozrají. Hormony z dozrávající limetky se dostanou do banánů a způsobí, že i banány dozrají.

Matouš 13,33: „*Jiné podobenství mluvil jim, řka: Podobno jest království nebeské kvasu, kterýž vzavši žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až by zkysalo všecko.*“

A tak prvotiny na poli aktivují sklizeň a způsobují, že začne dozrávat i zbytek úrody. Amen. Uvolní dozrávací hormony ve chvíli, kdy začnou dozrávat. Tehdy se ty hormony uvolní a dostanou se k ostatnímu ovoci. A zanedlouho po tom, co otrháte prvotiny, zjistíte, že i ostatní ovoce dozrává.

O čem tady mluvíme? O přirozeném ovoci? O přirozené sklizni? Ne, ne. Hovoříme o duchovní sklizni, kterou jste vy. My jsme tím ovocem, o němž mluvím. Když se přibližuje čas žně, Bůh začíná dopouštět těm, kteří dozrávají, aby pomohli dozrát i ostatním. Všechnu zkušenost, co máme v evangeliu, předáváme zdarma ostatním. Proč? Protože tak je to podle Božího řádu, aby když jeden dozraje (dospěje), způsobil svojí zralostí, že ostatní dozrají. Zralost je jako dar.

Matouš 10,8: „...*darmo jste vzali, darmo dejte.*“

Nemusíte procházet pobřeží Jamajky tam a zpátky 28 let, až získáte zkušenost, co mám já. Ne, ne. Dostanete ji hned. Možná mi trvalo deset let, než jsem se naučil jednu lekci, a vy to naráz dostanete dnes večer. Takhle to Bůh dělá. Jedno ovoce pomáhá dozrát druhému.

Takže vidíme, že v duchovním smyslu mluvíme o Svátku stánků. O posledním svátku v roce, kdy začíná dozrávat ovoce. A to se děje právě teď. Nacházíme se v čase Svátku stánků. Když si o tom budete číst, uvidíte mnoho symboliky, tam kde se píše o sedmičkách. Najděte si Exodus 34,21–22. Všechny ty oddíly Písma přidávají ke kráse celé věci.

„Šest dní pracovati budeš, dne pak sedmého přestaneš; v čas orání i žně přestaneš. A učiníš sobě slavnost téhodnů, svátek prvotin žně pšeničné a slavnost sklizení po vyjití každého roku.“

Dobře, po vyjití (na konci) každého roku. Mám rád verš, kde se píše o konci roku. Víte, o čem to mluví v duchovním smyslu? Tady v Exodu 34 přichází něco, co v předchozích verších nebylo – odpočinek. Teď vám ukážu, co v Písmu znamená odpočinutí. Najděte si v Bibli Zjevení 11. kapitulu a zjistíte, že odpočinutí, o němž Bůh mluví, je situace, kdy vy odpočíváte, ale Duch svatý pracuje.

Zjevení 11,3: *„Ale dám jej dvěma svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesáte dnů, oblečeni jsouce v pytle.“*

Kdo bude prorokovat? Mí dva svědkové budou prorokovat. Jste jedním z těch svědků? Je tady někdo z vás jedním z těch svědků? Ne. Ti dva svědkové, kteří budou prorokovat, jsou Duch a Slovo, takže nebudete muset dělat nic. Nechápete, proč to říkám? Nebudete muset dělat vůbec nic, budete odpočívát a Jeho Duch s Jeho Slovo budou prorokovat. Takže vy budete mít v Bohu prázdniny, zatímco Jeho Duch a Jeho Slovo odvedou veškerou práci – dva Boží svědkové po všechen čas.

Pojďme dále, protože v každé z těch kapitol, které čteme, najdeme novou myšlenku, která v předchozí kapitole nebyla.

Leviticus 19,9: *„Když budete žítí obilé země vaší, nesežneš naskrze všeho pole svého, a nebudeš sbíratí pozůstalých klasů žně své.“*

Chvála Bohu. Když sklízíte úrodu na svém pozemku, nesmíte dokonale sklidit každý koutek. *„A nebudeš sbíratí pozůstalých klasů žně své,“* protože něco musí zůstat pro chudé. Něco musí zůstat pro někoho jiného, pro chudé. Víte, jak to duchovně aplikovat? Jak to můžeme použít dnes?

Zabýváme se zákonem setby a žně, abychom porozuměli tomu mechanismu. Je to tak? A když pochopíme, jak to funguje v přirozeném, vrátíme se k duchovnímu. Podle zákona setby a žně měly kouty pole zůstat nesklizeny, aby chudí mohli najít obživu. To nám ukazuje, že když přijdeme na Boží žně, Bůh bude mít lidi ve všech stupních zralosti, aby pomohli dozrát a dospět ostatním lidem, kteří vůbec Boha nemají. Je to naprosto rozdílné od učení, kdy vyučují, že všichni budeme vzati v oblaku a opustíme svět, který bude následně zničen. To je úplně jiná doktrína. Nebudeme nikam vytrženi a nenecháme svět zničit, protože Bůh miluje lidi tam dole a Bůh tam dole bude mít lid, který bude sloužit lidem za všech okolností, v každém čase.

Pojďme dál do Levitiku 23, verše 34 a 39:

Verš 34: *„Mluv synům Izraelským a rci: Každého patnáctého dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm dní bude Hospodinu.“*

Verš 39: *„A však dne patnáctého toho měsíce sedmého, když byste shromáždili úrody země, světiti budete svátek Hospodinův za sedm dní. Dne prvního odpočinutí bude, tolikéž dne osmého bude odpočinutí.“*

Chvála Pánu. Amen. Vidíme zde sedm dnů, ale také patnáctý den sedmého měsíce. Podle našeho odhadu se jedná o říjen. Ježíš Kristus sklízí své prvotiny – jinými slovy první lidé na zemi dosáhnou nesmrtnosti, prolomí se do života a nesmrtnosti. Dozvídáme se tu něco o oblaku. Myslíte, že se schylovalo k dešti? Kde se tam vzal ten oblak? Víte, proč to všechno říkám? Protože někteří lidé věří, že vždycky když se v Bibli zmiňuje oblak, mluví to o dešti, dešťovém mraku nebo jiném mraku. Přitom ale, když se v Bibli mluví o oblaku, mluví se o duchovní moci. Mluví se o svatých. Ježíš seděl na oblaku a chystal se sklidit zemi a Bible říká, že přijde v oblaku. Mluví to o tom, že přijde s deseti tisíci

Jeho svatých. Takže to znamená, že deset tisíc Jeho svatých je oblak. Neztratili jste se v tom? Sledujete mě? Nebo jsem vás v zatáčce vyklopil?

Vidíme tedy, že prvotiny budou Boží děti, které se zrodí. Přečtěme si tady o další žni, Leviticus 24,17–20:

„Zabil-li by kdo kterého člověka, smrtí umře. Jestliže by pak zabil hovado, navrátí jiné, hovado za hovado. Kdož by pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on učinil, tak se staň jemu: Zlámaní za zlámaní, oko za oko, zub za zub. Jakouž by ohavu učinil na těle člověka, taková zase učiněna bude jemu.“

Zaséváme
svými skutky
a sklízíme to,
co z našich
skutků vzešlo.

O čem mluvíme? Vidíme, že sklizeň, o které mluví, je opravdu různorodá. Zjišťujeme, že zaséváme svými skutky a sklízíme to, co z našich skutků vzešlo. Dále je to Bůh, který zasévá do nás a také z nás sklízí.

Tak a teď můžeme pokračovat. Když jsme položili základ našemu porozumění slovu, pojdme o kousek dále. Zabýváme se myšlenkou setí a žně, Božím zákonem, který funguje. Jak tedy můžeme využít tohoto zákona k našemu duchovnímu prospěchu?

V dnešní době je toto výborně demonstrováno současnými kazateli na desátcích. Kážou, že když dáte určitý obnos, peníze se vám vrátí. Už to někdo z vás zkusil a fungovalo to? Funguje to. Pojdme si přečíst, proč to kazatelé dělají.

Malachiáš 3,8–10: *„Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech. Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko. Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírám-li' vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.“*

Vidíte, Bůh tady předkládá určitý princip. Říká, že když budete platit desátky, že když donesete do Jeho obilnice, aby Jeho obilnice nebyla prázdná, ani vy nebudete mít nedostatek. A říká, že na vás vyleje požehnání, že to ani nepoberete.

Proto když mluvím k tělesným lidem a k lidem, kteří potřebují tělesné požehnání – co musíte udělat, abyste získali tělesné požehnání? Víte, viděl jsem, jak lidi manipulují s tímto zákonem. Vezmou ten zákon a promyšleně s ním zacházejí. Dají Bohu všechno a řeknou:

„Dal jsem Bohu všechno a teď od Boha něco chci – co můžu dělat jiného? Co jiného můžu dát?“

A tak lidé začnou rozdávat, rozdají všechno, co vlastní. Bratři a sestry, tomu byste nevěřili. Funguje to jako kouzlo. Dostanou mnohem více, než čeho se vzdali, a tímhle způsobem fungují.

Určitě si vzpomenete na jedno krásné vyučování zvané semínko víry. Semínko víry bylo dokonale demonstrováno služebnostmi, které tímto způsobem fungují. Každá z těchto služebností je neskonale bohatá a nikdy nenechá žádné peníze ležet, protože musí vydělávat.

My, jako Boží synové ... napíšu vám to. Máte první rozměr – zákon, přirozený zákon. Druhý rozměr je milost. Můžete tedy používat zákon v milosti, a funguje to. Ale máte ještě třetí rozměr – synovství. Můžete chodit jako synové, a funguje to.

Dovolím si předložit vám takovou myšlenku. Zákon říká: sneste všechny desátky do obilnice. Všimněte si, že čteme jen starozákonní verše. Přineste všechny desátky do obilnice a otevřu nebe a vyleji na vás požehnání..., a to mluví o přirozeném požehnání. Zjišťujeme, že v církvích kážou o desátcích, a lidé dávají desátky a přijímají určité množství požehnání. A lidé, kteří desátky přestanou dávat, o požehnání přicházejí. A kvůli tomu pak ti, kteří to vyučují, drží nad ostatními bič: „No tak, bratře, když nepřineseš desátek, přijdeš o požehnání.“ A tak to drží nad lidmi jako bič.

A kde stojíme my? Bible říká, že Abraham zaplatil desátky a byl spravedlivý. Bylo mu to počteno za spravedlnost, protože věřil Bohu. Kde tedy stojíme vy a já, když přijde na dávání? Řeknu vám to. Stojíme přesně uprostřed Jeremiáše 31,33–35, přečtu vám to:

„Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem. A nebudou učiti více jeden každého bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napařád znáti mne

budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nezpomenu více. Takto praví Hospodin, kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd za světlo v noci, kterýž rozděluje moře, a zvučí vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů.“

Když nemám zachovávat sabat, co mám tedy zachovávat? Zákon Ducha svatého.

Píše se tu, že po těchto dnech zasadím svůj zákon do vašich srdcí a do vašich vnitřností, abyste už více nefungovali pod zákonem, ale abyste jednali podle pokynů vašeho vlastního svědomí zevnitř.

Dobře, to je moje vysvětlení, co to znamená. Co se tedy od nás jako od Božích synů očekává, že uděláme s tou přirozenou částí semínka víry? Očekává se, že budeme poslouchat, co nám říká naše srdce.

Když Bůh řekne: „Dej tolik,“ dáme tolik, protože musíme dát Bohu všechno, co máme.

Rozumíte tomu? Už více nepatříte sami sobě. Když máte dům, máte pozemek, máte zdraví a přátelství, máte pravidelnou výplatu, kleknete před Boha a řeknete:

„Bože, moje smlouva s Tebou je úplná. Dávám Ti sto procent všeho, co mám.“

Nemohu dát Bohu deset procent. Já osobně nemohu Bohu dát deset procent – byl bych jako hříšník, protože bych přistupoval k Bohu pod zákonem – když mě přitom Bůh skrze krev Ježíše Krista od zákona vysvobodil. Víte ale, že je ještě něco horšího než zákon? Ještě horší, než být pod zákonem, je být bez zákona. Amen, vysvětlím vám to.

Řekl jsem, že nás Ježíš Kristus vysvobodil od zákona. Proto už mi zákon více nevládne. A když mě On vysvobodil od zákona, pak mi On musí dát něco místo toho. Když Ježíš přibil zákon na kříž, naplnil zákon, abyste mohli mít naplnění zákona ve svých srdcích. Cožpak nevidíte, bratři a sestry, že duch synovství volající ve vás „Abba, Otče“, je naplněním zákona? Když máte Boha v plnosti, jaký zákon ještě potřebujete?

Ale když ho zapřete – nejste pod zákonem a nejste ani poddání Bohu, pak jste ve strašlivém stavu, jste utržení ze řetězu, jste divočí. Nebudete činit Boží vůli a už nad sebou nemáte žádný zákon.

Dokud nad sebou lidé mají ten veliký bič: „Nebudeš!“ „Nebudeš!“ jsou sešněrovaní a chodí v řádu. „Zkus udělat krok vedle, a bude po tobě.“

Teď nad sebou nemáte veliký bič, nemáte zákon, který by vám vládl. Jediné, co máte, je Duch Synovství, který ve vás volá Abba, Otče. Amen. Halelujah! A tak jste svobodni od sabatu, abyste zachovávali den sobotní.

Někdo přijde a řekne: „Ale měl bys zachovávat neděli.“

Odpovíte: „To je lež.“

A jestli jste to neřekli, řekněte to teď. Amen. Žádná Bible vám nepřikazuje světit neděli. Neděle je jako každý jiný den. Amen. Chci, abyste mi to vyvrátili... Neděle je jako každý jiný den.

„No a když nemám zachovávat sabat, co mám tedy zachovávat?“

Zákon Ducha svatého, protože řekl, že zasadil zákon do vašich srdcí, a Duch svatý se stal vaším odpočínutím. V tom je váš sabat. Když tedy Ježíš přibil sabat na kříž, dal vám Ducha svatého a Duch svatý je vaším odpočínutím.

Jan 16,7: *„Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, pošli ho k vám.“*

A tak když se strachujete a jste utlačeni a jste rozrušeni – pamatujte na toto: Vešli jste do sabatu, protože sabat vešel do vás, a měli byste odpočívat.

Takže všechny Boží zákony musí být přeneseny do synovství. Potíž je, když váháte mezi zákonem a synovstvím a nevíte, co děláte. To máte problém. Neposloucháte ani zákon, a neposloucháte ani Ducha svatého. Amen.

Zjišťujeme tedy, že zákonu o desátcích a obětech by neměl být Boží lid vyučován, protože Boží lid by neměl být pod zákonem. Boží lid by měl být svobodný od každého zákona a zůstat svatý, protože je pod Duchem svatým. (Jan 8,36)

Následuje další krok: „Jak mám fungovat v tom semínku víry, o němž jsme mluvili?“

Kážete tady všem semínko víry a tělesní lidé pochopí semínko víry tělesně a žádají tělesné věci. Zasadí tělesné sítě a sklídí tělesnou úrodu. A pak máte duchovní lidi, kteří vezmou semínko víry – a co s ním udělají? Co uděláte se svým semínkem víry v duchu? Začnete zasívat v Duchu.

Po čem
toužíte v srdci,
když zasíváte,
to budete také
sklízet.

s Bohem i sklízet.

Chodili jste do školy a pilně jste studovali, abyste získali svou odbornost. Dali jste do toho všechno, takže víte, že semínko víry znamená práci a víru. Zasejete práci, zasejete vlastní energii, zasejete svůj čas a získáte odměnu ve formě svého povolání. Když to takhle funguje a chcete více Boha, co uděláte? Budete zasívat. Zasevejte, protože Bůh řekl, že ženci dohoní ty, co zasévají. Amen. Tak začněte zasívat s Bohem, a začnete

Kdo z vás během posledního měsíce strávil den s Bohem? Prostě zavřený, někde zašitý, nechali jste všechn svůj byznys a zamkli jste se v hotelovém pokoji nebo někde, abyste mohli strávit den s Bohem. Nikdo? Ale že si musíte vzít v práci dovolenou víte? Je mi líto těch, kteří nevědí, že potřebují dovolenou.

Právě o tomhle mluvíme. Musíte začít zasívat, vědomě investovat do Boha. Vědomě začít investovat do Boha. Když dáváte peníze Bohu, neházejte jen tak bezděčně peníze do košíčku a neříkejte:

„No, hodil jsem peníze do košíčku, protože bych se styděl, kdyby každý viděl, že jsem tam nic nehodil.“

To je tělesný, špatný důvod. Amen.

Nechť vás to mine. Nic tam neházejte. Když k vám Bůh promluví, dejte tam, kolik vám Bůh řekne, abyste dali. Amen. Tohle je věc, která ničí službu, že na vás používáme psychologii, a tím od vás získáme peníze, které jsme neměli dostat. Amen. Prozrazuji tady tajemství bohatství.

Psychologie spočívá v tom, že se posílá zpředu dozadu (nebo opačně) košíček a vy budete mít ostudu, když tam nic nehodíte. Nutím vás, abyste dali do sbírky, zatímco služba se má rozdělit mezi vás. Vše, co

dělám ve jménu Páně a s Bohem – vy toho máte být součástí, protože jste součástí těla, a ruka je k ničemu, když nemá tělo.

Když mi tedy odevzdáte sbírku, vysíláte mě, a běda vám, jestli nevěříte tomu, co dělám, a přesto mě vysíláte, protože já jsem vaše ruka a vy jste tělo. Takže se přímo účastníte Božího díla, když záměrně dáváte, a když dáváte, žádejte na Bohu. Rozumíte mi?

Nedávejte tedy bezděky: „Víte, dávám do sbírky. Všichni dávají, tak taky musím něco dát.“

Ale vědomě zasívejte se záměrem, že budete sklízet. Požehnaní jsou ti, kteří rozsívají se záměrem, že budou sklízet duchovní žně, protože po čem toužíte v srdci, když zasíváte, to budete také sklízet. Amen. Máte-li finanční problém a zasíváte se záměrem finanční sklizně, což bych zde nikomu nikdy nedoporučoval... Víte, proč to tak nemáte dělat? Protože Bůh ve vás má zalíbení, když toužíte sklízet duchovně. Požehná vám duchovně a požehná vám fyzicky.

Pavel říká: „Ať se vám daří v přirozeném, stejně jako se vám daří duchovně.“

Ale někteří jsou velicí v přirozeném a malí v duchovním. Amen.

Jde o to, abyste si dali pozor, když zasíváte, že nesejete neúčinné věci. Nezasévejte nešťastnou náhodou. Nezasévejte omylem. Nezasévejte, protože je vám hloupé nezasívat, když všichni kolem zasévají. Zasévejte však uvážlivě a sklízujte uvážlivě. Protože Bůh říká, že každý, kdo podá Jeho dětem pohár studené vody, nepřijde o svou odměnu. Bůh vám nemůže zůstat dlužen a nezplatit vám.

Bůh nikdy nedopustí situaci, že byste zaseli, a nesklidili. Ale zasévat, duchovně zasévat v dobrém duchu, je dobrá setba – je to úžasná věc, protože budete sklízet duchovní užitek a duchovní poznání.

Tehdy se uplatňuje Jan 7,17, a činíte-li vůli Otce, poznáte to.

„Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tenť bude uměti rozeznati, jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.“

Najednou se vám stane, že když nerozumíte Božímu Písmu a začnete dělat Boží vůli, sklídíte porozumění Písmu. A tak vás dnes večer prosím, investujte do Boha všemi způsoby, nejen ve finanční oblasti. Investujte do Boha váš čas – co takhle věnovat Bohu nějaký čas...

„Dobře, Bože, dám Ti patnáct minut denně.“

Patnáct minut, ale vytěsním svět, vynechám telefon, nikdo se mi nedovolá, nic. Prostě nebudu po těch 15 minut, co budu s Bohem, pro svět existovat. Když to budete dělat každý den, Bůh vám ukáže velikou pravdu o vaší odměně. Je to prostě skvělé. Zkusíte to kvůli mně? Zkuste to aspoň týden. Zkuste to dělat týden a pak mi řeknete, co se dělo. A pokud nedáte čtvrt hodiny, zkuste pět minut. Dejte Bohu pět minut, kdy se naprosto odříznete od všeho, a zkuste přemýšlet jenom o Bohu.

Když Boha
milujete,
přemýšlejte
o Něm opravdu
jako
o nejmilovanější
osobě.

Když Boha milujete, přemýšlejte o Něm opravdu jako o nejmilovanější osobě. Musíte někde začít, protože Bůh říká, abyste ke své fileo přidali agapé. Ke své bratrské lásce přidejte agapé. To znamená, že nikdy pořádně nepoznáte, co je agapé, dokud se někoho

nenaučíte milovat. Nejdřív se naučte někoho milovat, nějakého člověka, a pak se můžete naučit milovat Boha.

Potom řeknete jako Petr: „Pane, miluji Tě, jako miluji svého bratra.“

Ježíš řekl: „Petře, agapé mě?“

Petr řekl: „Bože, fileo Tě. Miluji tě jako svého vlastního bratra.“

Vidíte, že budete muset zasévat, abyste mohli sklízet. Probíhá veliká žeň, veliká věc, která se děje uprostřed nás. Každého rána, když se vzbudíte, začnou vaše myšlenky zasévat. Víte, že když budete o lidech přemýšlet zle, bude vás provázet zlo? Přesně tak. Chcete-li, aby vás provázelo dobro, soustřeďte se na ty dobré věci v lidech.

Víte, abych byl upřímný, býval jsem k lidem velmi kritický. Nikdy jsem nikomu nevěřil a ke každému jsem byl tak kritický, že jsem si myslel, že na mě zkouší ušít nějakou boudu. Vždy mi zůstával rozum stát, když jsem zjistil, co na mě chystají. Amen. Ale potom, potom mi Bůh začal ukazovat, jak se od té kritiky odvrátit. Tak jsem je začal litovat. To bylo nejlepší, čeho jsem byl schopen – neuměl jsem je milovat, ale mohl jsem je litovat.

„Chudák,“ a vymyslel jsem si pro něj nějakou omluvu a trápení, kterým určitě prochází.

Potom jsem se s ním dokázal ztotožnit, protože jsem s ním sympatizoval. A pak mě Bůh začal učit, jak ho milovat.

Nejen: „Chudák, je pod mocí nějakého ducha,“ ale: „Potřebuje mě. Dám mu, co mám. Dám mu všechno, co mám,“ a tímhle způsobem se začnete plazit od fileo k agapé.

Když rozsíváte tělu, budete z těla sklízet porušení. Víte vůbec, co to znamená? Budete-li zasívat, budete-li dávat peníze církvi, abyste dostali peníze nazpět, sklídíte úplatky, porušené peníze.

Jinými slovy Bůh tu mluví o člověku, který káže v církvi: „Nezaplatíš-li svůj desátek, Bůh tě především připraví o tvou prosperitu.“

Dostane vás tak dolů a vy mu na to skočíte a váš desátek je desetina, dáváte desetinu. Naučte se Bohu dávat víc než desetinu. Něco vám řeknu, žijete-li pod milostí, nespadáte pod zákon. Už to slyšíte? Jste-li pod milostí, milost je nahoře, zákon je dole. Když jste nahoře, jak můžete být dole? Když tedy člověk porušuje zákon, ať už lidský zákon, nebo Boží zákon, nechodí v milosti ani v synovství. Zním lidi, kteří chodí kolem a vykřikují, že chodí v synovství: „My jsme synové Boží,“ a porušují zákony.

Ať vám Pán požehná. Nemůžete chodit v milosti a zároveň porušovat zákony, protože milost je vyšší než zákon. Jeden krásný oddíl, který mi dává požehnání, říká:

„Proti takovým (proti agapé lásce) není zákon.“ (Gal 5,23)

Proti takovým není zákon. Nikdy nebyl vydán žádný zákon proti lásce. Chápete to? Když se tedy posuneme do chození v této oblasti, budeme schopni chodit nad každým zákonem a nade vším, co by nás odsuzovalo, protože jsme v milosti, v lásce.

Tady bych skončil, abych dal prostor pro otázky, protože bych mohl mluvit dál, ale chci teď skončit. Můžete klást otázky.

Chcete-li, aby
vás provázelo
dobro,
soustředte se
na ty dobré
věci v lidech.

OTÁZKA: Říkáš, že když s Bohem trávíme každý den čas, je to zasévání?

ODPOVĚĎ: Je to zasévání, ano. Něco Bohu dáváte a Bůh vám dává nazpět odměnu.

OTÁZKA: Takže o tom nemusím s nikým mluvit?

ODPOVĚĎ: Ne, ne. Nejdůležitější částí života není mluvení lidem o Bohu, ale mluvení s Bohem o lidech. To je podstatnější, než mluvit lidem o Bohu.

Matouš 6,6: „...*modliž se Otci svému, jenž jest v skrytě...*“

Přijdete na to, že všechno, co jste v životě získali, jsou věci, kterým jste věnovali čas. Nechápu, kde křesťané vzali víru, že se někde s Bohem dostanou, když s Ním nebudou trávit čas. To je ta nejpodivnější věc – rozumní lidé, vychovaní, strávili roky vzděláváním se ve škole, umí usilovně pracovat, aby si vydělali, a přesto nevědí, že musí pracovat s Bohem, aby získali, co potřebují, a co chtějí.

OTÁZKA: Sabat a odpočínutí... Jak zůstat v Duchu, když pracuješ? Jak zůstat v Duchu v každé chvíli každého dne?

ODPOVĚĎ: Odpočínutí. To je ono. Prostě spočinete myslí v Bohu. A když se vyskytne nějaký problém, řeknete: „Bože, máme problém.“ A Bůh ho za vás vyřeší. Dá vám nápady. Bude v tom s vámi. Jinými slovy, přestanete od svých vlastních skutků, přestanete se strachovat, přestanete od svých skutků a necháte Boha, aby vám to ukázal a udělal to pro vás.

OTÁZKA: A co ty drobné věci? Ty věci, co mě trápí... Jsem v nepořádku, když je dělám?

ODPOVĚĎ: Ne. Tedy, nevím, zda odpovím přiléhavě. Možná jsem slyšel něco, co jsi neřekl, ale uslyšíš, co říkám já. Slovo práce ve Starém zákoně se musí převést z přirozeného do duchovního. Práce ve Starém zákoně znamená vlastní aktivitu. Vlastní aktivita je práce (neodpočínutí)

jak v přirozené, tak v duchovní rovině. Takže když jdete nakupovat, nemá to nic společného s prací. Když jdete do práce, řídíte traktor v neděli, to nemá s prací nic společného.

OTÁZKA: Takže když něco dělám z vlastní vůle, je to vlastní aktivita...

ODPOVĚĎ: Jsi-li v Duchu a chce se ti řídit v neděli traktor, protože to je to, co máš dělat – tak to dělej a chval Boha a v Duchu budeš mít odpočinití. Nepracuješ. Pracuješ jediné tehdy, když začneš vyvíjet vlastní aktivitu.

Sestra Mavis: Proto Pavel říká: „Když někdo šetří (zachovává) dny, šetří je Pánu. A když jiný nešetří dny, nešetří je Pánu.“ Důležité je, že dělá všechno jako Pánu a ví, kdo Bůh je.

Když člověk ví, kdo Bůh je, a dělá to pro Pána a Pána za to chválí – nedělá vlastní aktivitu.

Br. duCille: Ano, když zachováváte nějaký den, měli byste ho zachovávat Pánu, a ne proto, že církev říká, tento den budete zachovávat. Když tedy chodíte v neděli do církve, posloucháte katolickou církev, která si na nikajském koncilu 400 let po Kristu odsouhlasila zákon, že všichni musejí uctívat v neděli, a ti, kdo nebudou, skončí na hranici. Takhle to bylo s nedělí. Můžete si to vyhledat ve slovníku.

Neděle nemá s Biblií nic společného, ani s Bohem. Pavel řekl Galatským:

„Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi vámi.“ (Gal 4,11)

Protože se otočili a začali zachovávat dny, měsíce, období a roky. Připadá mi, že naše životy se v mnohém ohýbají podle Vánoc, Halloweenu, Velikonoc, neděle... Vždyť jsme na tom hůř než Římané, římstějši než Římané. Máme Díkůvzdání a tenhle a tamten den a den a den. Vidíte, jak se celý váš život točí kolem těchto dnů. Bůh nechce, abyste měli dny, ale abyste měli den Páně. Den Páně nastal dnem, kdy Ježíš vešel do vašich srdcí, tehdy začal den Páně a ještě neskončil.

Od té doby den Páně přichází. Jinými slovy vidíte, že nás Bůh vyvedl od jednoho dne k zachovávání sedmi dnů. Máte totiž zůstat

v Bohu a Bůh ve vás a máte být v Duchu sedm dní v týdnu. Když tedy prohlásíte, že jste sedmidenní křesťané, shodneme se. Ale řeknete-li, že jste Adventisté sedmého dne, tak se neshodneme.

OTÁZKA: A co sedmý den, kdy Bůh odpočinul?

ODPOVĚĎ: Bůh požehnal sedmému dni a posvětil jej a řekl, že to je sabat. Přirozený sabat je tedy sedmý den. Když se však podíváte do Židům 4, uvidíte, že duchovní sabat je Duch svatý. Rozumíte? Když se podíváte do Zjevení 20, uvidíte, že plnost sabatu je milénium, kdy bude na zemi odpočinutí po 1000 let. A tak nás Bůh provedl tímto sabatem sedmého dne, abychom se naučili, jak být v tom budoucím sabatu. Pak nás skrze Ducha svatého uvádí do takového řádu, v němž budeme mít odpočinutí my i celý svět.

Když si přečtete Židům 4,4–11, píše se tam: „Toto je odpočinutí a toto je občerstvení.“

„Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne sedmého ode všech skutků svých. A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé. A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti, kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru, opět ukládá den jakýsi, dnes, právě skrze Davida, po takovém času, jakož řečeno jest, dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých. Nebo byť byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebyť by potom mluvil o jiném dni. A protož zůstáváť svátek (odpočinutí, sabat) lidu Božímu. Neb kdožkoli všel v odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků svých, jako i Bůh od svých. Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby někdo neupadl v týž příklad nedověry.“

Přečtete-li si Izaiáše 28, jedenáctý verš, ten vám říká, že lidé, kteří mluví v jazycích, jsou lidmi, kteří přijali pravé odpočinutí.

„A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti. (Iz 28,11–12)

A tak to všechno bylo jen předobrazem odpočinutí, ten daný den, a potom už nikdy neustanovil jiný den. Bůh řekl, že to skrze své tělo přibil na kříž, zákon byl skrze Jeho tělo přibit na kříž. A my tedy nejsme

povinováni být pod zákonem. Jinými slovy řekl: „Spravedlnost nepřišla skrze zákon.“

Představte si venku houf dětí, kterým řeknete: „Všechny vás udělám spravedlivé.“ A vyučíte je, co mají dělat. Když vstoupíte do místnosti, ony zpozorní a chovají se hezky, všechno funguje. Ale to je zákon. Jakmile se otočíte zády, začnou se chovat otřesně. Obrátíte se zpátky, a hned se srovnají. Vidíte, že zákon nikdy spravedlnost nevytvoří.

Zákon nikdy
spravedlnost
nevytvoří.

Proto přišel Ježíš. Kdyby mohl zákon přinést spravedlnost, kdyby nás sabat mohl dovést do spravedlnosti, nemusel by přijít Ježíš. Když však Ježíš přišel, celý zákon odložil stranou a řekl: „Nedostává se vám spravedlnosti ve vašich srdcích.“

A tak jsme dostali Ducha svatého, a to znamená, že máme odpočínutí sabatu.

„A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto, kdyžto jim řekl: Totoť jest odpočínutí, způsobte odpočínutí ustálému, toť jest, pravím, odpočínutí. Ale nechtěli slyšeti.“

To je Izaiáš 28,11 a 12.

Ježíš přišel, potvrdil, jak to se zákonem je, a naplnil ho. Tělo Kristovo naplní zákon v Duchu svatém v miléniu. A my dojdeme na místo, kde duch Boží nyní působí. K tomu vás Bůh cvičí. Ježíš Kristus naplnil tento zákon a přivedl nás do Ducha svatého, a když naplníme zákon Ducha, vstoupíme do milénia.